

Skarżąca przedstawia dwa zarzuty na poparcie swojej skargi.

Skarżąca twierdzi, że utrzymując środki antidumpingowe na przywozie PSF pochodzących z Korei — podczas gdy przywóz PSF z Malesji i Tajwanu nie został objęty tymi środkami — instytucje europejskie naruszyły podstawową zasadę niedyskryminacji. Skarżąca kwestionuje przedstawione przez Radę trzy argumenty mające na celu uzasadnienie odmiennego traktowania. Zdaniem skarżącej fakt, że skarga w sprawie PSF pochodzących z Malesji i Tajwanu została wycofana i Rada nie podjęła ostatecznych ustaleń nie może uzasadniać dyskryminacyjnego traktowania w sprawie dotyczącej PSF pochodzących z Korei. Skarżąca kwestionuje ponadto fakt, że kryterium interesu Wspólnoty zastosowane w sprawie PSF pochodzących z Malesji i Tajwanu różniło się od kryterium interesu Wspólnoty zastosowanego w sprawie PSF pochodzących z Korei może uzasadnić dyskryminacyjne traktowanie w tej drugiej sprawie. W dalszej kolejności skarżąca uważa, że wbrew twierdzeniom Rady, traktowania dyskryminacyjnego nie może uzasadnić fakt, iż inne wnioski wyciągnięto w postępowaniu dotyczącym Malesji i Tajwanu niż w postępowaniu w sprawie Korei.

Ponadto zdaniem skarżącej twierdzenie — że uchylene środków antidumpingowych na przywóz PSF produkowanych i wywozonych przez skarżącą nie znajduje uzasadnienia z punktu widzenia interesu wspólnotowego — wypaczają zasadnicze sprzeczności i brak spójności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 247, s. 1.

⁽²⁾ 2007/430/WE: decyzja Komisji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie zakończenia postępowania antidumpingowego dotyczącego przywozu syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów (PSF) pochodzących z Malesji i Tajwanu oraz zwolnienia kwot zabezpieczonych z tytułu nałożenia ceł tymczasowych (Dz.U. L 160, s. 30).

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2008 r. — Cixi Jiangnan Chemical Fiber i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-537/08)

(2009/C 55/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cixi Jiangnan Chemical Fiber Co. Ltd, Cixi Santai Chemical Fiber Co. Ltd, Cixi Sansheng Chemical Fiber Co. Ltd, Jianguyin Changlong Chemical Fibre Co. Ltd, Ningbo Dafa Chemical Fiber Co. Ltd, Xiake Color Spinning Co. Ltd, Zhejiang Waysun Chemical Fiber Co. Ltd, Zhejiang Anshun Pettechs Fibre Co. Ltd (Chiny) (przedstawiciele: adwokat J.-F. Bellis i G. Vallera, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 893/2008 z dnia 10 września 2008 r. w sprawie utrzymania ceł antidumpingowych na przywóz poliesterowych włókien odcinkowych pochodzących z Białorusi, Chińskiej Republiki Ludowej, Arabii Saudyjskiej i Korei w następstwie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽¹⁾ z mocą wsteczną od dnia 29 grudnia 2006 r., tj. dnia, w którym przywóz poliesterowych włókien odcinkowych pochodzących z Tajwanu i Malesji zaczął podlegać tymczasowym cełom antidumpingowym, których Komisja postanowiła nie pobierać na mocy swojej decyzji nr 2007/430/WE z dnia 19 czerwca 2007 r. ⁽²⁾;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące, spółki mające siedzibę w Chinach, żądają w swojej skardze stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady nr 893/2008 utrzymującego środki antidumpingowe m.in. w stosunku do przywozu poliesterowych włókien odcinkowych (PSF) wytwarzanych przez skarżące i pochodzących z Chin. Skarżące twierdzą, że PSF pochodzące z Chin powinny być potraktowane w ten sam sposób, jak PSF pochodzące z Tajwanu i Malesji zostały potraktowane w decyzji Komisji nr 2007/430/WE. Dlatego też ceł antidumpingowe na PSF pochodzące z Chin powinno zostać uchylone od tego samego dnia, tj. od dnia 29 grudnia 2006 r.

Skarżące podniosły te same zarzuty i główne argumenty, jak w sprawie T-536/08 Huvis przeciwko Radzie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 247, s. 1.

⁽²⁾ 2007/430/WE: decyzja Komisji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie zakończenia postępowania antidumpingowego dotyczącego przywozu syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów (PSF) pochodzących z Malesji i Tajwanu oraz zwolnienia kwot zabezpieczonych z tytułu nałożenia ceł tymczasowych (Dz.U. L 160, s. 30).

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2008 r. — Rewe-Zentral przeciwko OHIM — Kodi Diskontlâden (inéa)

(Sprawa T-538/08)

(2009/C 55/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: REWE-Zentral AG (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: M. Kinkeldey i A. Bognár, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kodi Diskontlâden GmbH (Oberhausen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 października 2008 r. w sprawie R 744/2008-4 i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak graficzny „in a” w kolorach niebieskim, różowym i białym dla towarów należących do klas 3, 5 i 16 (zgłoszenie nr 4 462 826)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Kodi Diskontlâden GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: „MINEA” (znak nr 303 61 428.5) dla towarów i usług należących do klas 8, 9 i 16, przy czym sprzeciw dotyczy rejestracji dla towarów należących do klasy 16.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — RWE i RWE Dea przeciwko Komisji

(Sprawa T-543/08)

(2009/C 55/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: RWE AG (Essen, Niemcy), RWE Dea AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Stadler i M. Röhrig)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim stwierdza się w nim naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 53 porozumienia EOG przez skarżące;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji, w zakresie w jakim nakłada się w nim na skarżące jako dłużników solidarnych grzywnę w wysokości 37 440 000 EUR;
- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej w art. 2 decyzji na skarżące jako dłużników solidarnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39.181 — *Woski do świec*, w której pozwana stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z powodu udziału w ciągłym porozumieniu lub ciągłej uzgodnionej praktyce w sektorze wosku parafinowego.

Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżące zarzucają pozwanej to, że naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾, gdyż na niekorzyść skarżących błędnie zastosowała pojęcie przedsiębiorstwa. Zdaniem skarżących pozwana pociągnęła je do odpowiedzialności za naruszenia popełnione przez dawną DEA Mineraloel AG bądź — po przekształceniu spółki we wspólne przedsiębiorstwo z Shell — Shell & Dea Oil GmbH i z tego powodu nałożyła na nie grzywnę, nie wykazawszy istnienia jednostki gospodarczej.

Pomocniczo skarżące podnoszą w zarzucie drugim, iż pozwana nieprawidłowo zastosowała uregulowanie w sprawie łagodzenia sankcji z roku 2002 i tym samym naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ nie rozciągnęła na skarżące wniosku o złagodzenie sankcji złożonego przez Shell w odniesieniu do działalności związanej z woskiem parafinowym prowadzonej przez dawną DEA Mineraloel AG bądź Shell & Dea Oil GmbH. Zdaniem skarżących taki sposób postępowania pozwanej pozostaje w sprzeczności z jej poglądem, iż właśnie ta działalność związana z woskiem parafinowym w okresie od dnia 3 września 1992 r. do dnia 30 lipca 2002 r. stanowiła część tej samej jednostki gospodarczej co skarżące. Skarżące uważają, że gdyby pozwana prawidłowo zastosowała uregulowanie w sprawie łagodzenia sankcji, powinna by je zwolnić całkowicie z ewentualnej grzywny.

Pomocniczo w zarzucie trzecim skarżące zarzucają pozwanej to, że naruszyła podstawowe zasady ustalania wysokości grzywien, w szczególności zasady równego traktowania i proporcjonalności, i że tym samym naruszyła ona art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003. Skarżące twierdzą, że pozwana błędnie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z roku 2006, jako że ustaliła obrót właściwy na podstawie niewystarczająco reprezentatywnego okresu odniesienia i wskutek tego określiła kwotę podstawową, która nie ma